

Jucăria din *BERCENI*

Profesorul de sport Tino Ferrario îi învață de 20 de ani badminton pe copiii din Berceni, Prahova. Eleva lui, Denisa Niță-Ghiță, a fost femeia lunii în Tabu din iunie 2007, după ce a câștigat etapa națională a Olimpiadei de badminton la 15 ani. Succesul ei este o mică parte din povestea scrisă cu rachete și fluturași de badminton în satul de lângă Ploiești.

De Gabriela Pițurlea

Profesorul Valentino Ferrario (Tino, pentru cunoscuți) străbate sala de sport a Grupului Școlar de Industrie Ușoară de la marginea Ploieștiului, ținând multe resturi mici de cretă într-o mână și o cârpă umedă în cealaltă. Se urcă pe o băncuță, șterge tabla fixată pe perete și trasează un tabel de meciuri. Un grup de copii de 7-13 ani se înghesuie în jur, strigând: Dorin! Vali! Andrei! Simona! Teo!

„La terenul unu – 1 și 6, la terenul doi – 2 contra 7“, spune Tino, străduindu-se să acopere tăvălugul de zgomote din sală. „Restul stați aicea jos undeva. Se joacă un singur set la șapte puncte.“ 26 de oameni – copii, adolescenți, adulți – sunt deja de o oră pe cele patru terenuri ale sălii. E antrenamentul de duminică, cel cu „toată lumea“.

Tino – fiul unui inginer italian și al unei românce din Găești – a venit să predea în Berceni, Prahova, acum 20 de ani, și le-a oferit copiilor de gimnaziu o „jucărie“ pe care și el abia învăța s-o folosească din cărți: badmintonul. Și-a atras repede simpatia unei armate de pici care se țineau scai de el și pe care îi antrena la început în școala din sat, într-o sală de sport cât o clasă obișnuită. Cum un teren de badminton are 13,4 metri lungime, iar sala avea vreo 11, trăsese liniile pe mijlocul pereților pentru a lungi spațiul de joc. Apoi au găsit un sponsor și au înființat clubul Matizol Ploiești.

Tino mergea cu copiii la competiții, mânca la masă cu ei, iar seara, ca să nu-i piardă pe-afară, îi învăța să joace cărți – toți elevii lui știu whist. Rezultatele bune au apărut încă din 1991, culminând cu premii luate succesiv la Cupa României și la Campionatul Național.

Dar Tino nu a căutat neapărat performanța, ci mai degrabă formarea și încurajarea copiilor. Nu i-a îndepărtat niciodată pe cei slabi.

„Tot timpul a fost loc pentru toți“, spune Denisa după un schimb de lovituri cu un puști venit tocmai din Câmpina la antrenament. Ea face badminton dintr-a cincea, deși la început mama nu prea vroia s-o lase, pentru că se spunea prin sat că profesorul Ferrario pune copiii să alerge în frig, îmbrăcați subțire. Când Denisa a început să plece la competiții în

țară, fratele ei mai mic, Robert, a plâns că vrea și el să joace. Iarnă, vară, se duceau amândoi pe jos, în lungul șoselei, peste calea ferată, vreo patru kilometri până la sala de sport cu un singur teren a Grupului Școlar „Teleajen“, unde se mai antrenează și în prezent copiii. La scurt timp după victoria Denisei din 2007, Matizolul s-a privatizat și a oprit sponsorizarea, iar clubul s-a desființat. Descurajat, Tino, care are 59 de ani, le-a spus copiilor că se simte bătrân și că vrea să se retragă. Vreme de un an și jumătate au luat cu toții o pauză lungă, punctată rar de un antrenament ca-n vremurile bune. Robert s-a dus la fotbal, dar nu i-a plăcut. Denisa și-a văzut mai mult de școală.

În vara lui 2008, Cosmina Pandele și Adi Barsarabeanu, primii elevi ai lui Tino, care au acum 30 de ani, au pus la cale o petrecere aniversară pentru a-l încuraja pe profesor să revină. „Jucăria“ nu trebuia să se piardă.

Cosmina (și ea o fostă femeie a lunii în Tabu) rămâne – din 2002 de când a înființat Asociația non-profit Second Chance – principalul motor de schimbare din comuna Berceni, omul care face lucrurile să se miște. În noiembrie, ea și Adi – care nu mai jucase badminton de 14 ani – au organizat Cupa Tino Ferrario, o competiție locală care a atras zeci de copii și i-a adus înapoi la joc pe Denisa, Robert sau Oana Țăranu, studentă la management, care, deși nu mai jucase de vreo cinci ani, e acum, la 20 de ani, om de bază al echipei de tineret.

În prezent tot entuziasmul se centrează pe noul club, C.S. Berceni Prahova, cu sediul în curtea Cosminei și avându-l președinte pe Adi. Au închiriat sala cu patru terenuri două zile pe săptămână, au făcut un site (www.csberceni.ro), au convins Primăria să le dea niște bani și sunt în curs de afiliere la Federația Română de Badminton – singurul club din mediul rural din cele 18 existente în țară.

Ce fac fluturașii și rachetele în Berceni se vede cel mai bine duminică, atunci când cei mari aleargă și sar și rîd cot la cot cu cei mici. „La badminton e un fir vertical care leagă toate promoțiile, pentru că toți vorbesc aceeași limbă.“, spune Tino, privind-și elevii în iureșul incendiar de pocnete și voci de pe teren. Copiii de 10 ani sunt îndrumați de cei de 20, care sunt modelați de cei de 30, făcând creșterea unui „nou“ sat să pară ușoară ca o joacă de primăvară în parc.